

„Jeg vil dog gøre et Forsøg.“

„Det kan De spare Dem. Jeg veed det ganske bestemt. Det kom nemlig paa Tale her forleden, da v. Auen vilde arrangere en større Udflugt.“

Navnet slap hende ud af Munden. Hun ærgrede sig i samme Øjeblik, hun havde sagt det. For hun anede jo nu, at det var denne paatrængende Gerichtsrat, der særlig havde misstemt ham den foregaaende Aften.

Torben blev ogsaa tavs.

De var kommen hen i den nederste Del af Haven, som var en hvælvet Løvgang af blomstrende Slyngrøser i forskellige Farver. Det var netop her, hun Dagen i Forvejen havde plukket de tre mørkerøde Blomster, der skulde have figureret ved hans Modtagelse. I Trang til at bøde paa sin Tankeløshed fik hun nu den Indskydelse at gøre Alvor af Ideen. Hun standsede op plukkede den smukkeste lyserøde Knop, hun i Hast kunde finde.

„De har ingenting i Deres Knaphul,“ sagde hun. „Det bruger vi her. — Værsgo’!“

Hun anbragte selv Blomsten i hans Jakkeopslag. Men da hun efter fuldbragt Gerning vilde tage Hænderne til sig, tog Torben omkring dem og beholdt dem.

„Jytte — Frøken Jytte,“ begyndte han.

Da var det, som om der slog Flammer op omkring hende. Hun følte sit Legeme forgaa i Ild.

„Ikke nu! Ikke her!“ sagde hun — halvt vredt, fordi hun var bleven overrumplet — og søgte med Magt at gøre sine Hænder fri.

Men Torben førte dem til sine Læber.

Et Øjeblik efter maatte han dog slippe dem. Fru Bertha dukkede op for Enden af Gangen. Af Frygt for, at hun skulde have set noget, satte Jytte sig til at søge efter Violer i Græsset ved Foden af Espalieret.

„Tænk dig!“ raabte hun hende imøde. „Her vrimler endnu!“

De gik alle tre tilbage til Loggiaen, hvor Fru Berthas Øjne igen begyndte at gaa paa Vandring mellem de unge, hvis Væsen